

“Toen de KINDEREN ER WAREN, was ik niet MEER NODIG”

André (41) kreeg twee dochters met een lesbisch stel en zou een échte papa voor ze worden. Tot zijn grote verdriet veranderden de moeders van gedachten.

TEKST LYDIA VAN DER WEIDE
FOTOGRAFIE HELENE WIESENHAAN

“Ik herinner mij dat mooie moment nog zo goed. Sterre was nog een baby. Ik zag haar met grote ogen naar mij kijken en meende plotseling een blik van herkenning te zien. Of de keren dat ze bij mij sliep, samen met haar zusje Cato. Als mijn dochters in hun bedjes lagen, ging ik vaak bij ze liggen. Dan luisterde ik tot ik aan hun ademhaling hoorde dat ze in slaap waren gevallen. Dat kon me intens ontroeren. Tegenwoordig doet het vaderschap mij alleen nog maar pijn. Omdat ik homoseksueel ben, was het voor mij niet vanzelfsprekend om kinderen te krijgen. Ik dacht dat een onvervulde kinderwens een groot gemis in mijn leven zou

zijn, maar dit is nog veel erger. Want ik weet nu wie ik mis.”

Actieve rol

“Het begon zo veelbelovend. Ik kende Moniet van mijn werk. Ik had indertijd een relatie met Carlo Boszhard en als ik daarover vertelde, hing ze aan mijn lippen. Ik dacht dat het kwam doordat Carlo bekend is, maar later vermoedde ik dat ze het boeiend vond dat ik al uit de kast was gekomen. Zij woonde toen nog samen met een man, maar kreeg later een relatie met Linda. Op een gegeven moment nodigden Moniet en Linda me uit voor een etentje. Ik was benieuwd

waarom. Ik was eerder te eten gevraagd door twee lesbiennes en zij hadden me gevraagd hun donor te worden. Dat overviel me toen, maar ik voelde ook al snel dat wat zij voor ogen hadden – een bekende donor die op afstand blijft en hooguit een keer per jaar op bezoek komt – niet bij mij paste. Wel zetten ze mij aan het denken over hoe ik het dan wél voor me zag, vader worden. Dat bleek precies aan te sluiten bij de gedachten van Moniet en Linda, die me inderdaad hadden uitgenodigd om over hun kinderwens te praten. Zij zochten een vader die een actieve rol zou spelen. Wel wilden zij graag het echte gezin vormen, ook

juridisch. Dat zou betekenen dat ik het kind niet zou erkennen, zodat de andere moeder dit kon doen, en dat zij de grote beslissingen namen. Ik zou vaak langskomen, betrokken zijn en leuke dingen met het kind doen. Dat klonk mij perfect in de oren. Ik wilde wel dat ik de voogdij zou krijgen, mocht de moeders iets overkomen. Dat bleken Moniet en Linda ook in gedachten te hebben. Bovendien vond ik het belangrijk dat mijn familie mijn kind zou leren kennen. Logisch, vonden Moniet en Linda. Na goed nadenken, veel overleg en allerlei dingen samen doen, besloten we met elkaar in zee te gaan. Niet veel later was

Moniet zwanger. Wat waren we blij. Ik ging mee naar de echo's en met z'n drieën bedachten we namen. Sterre kwam met een keizersnede. De tijd erna was voor ons allemaal wennen. Moniet kampte met een postnatale depressie, Linda had moeite haar plek in de situatie te vinden – wat en wie was zij nu precies van Sterre? – en ik was een beetje verbaasd dat ik niet direct overspoeld werd door vaderliefde, die overigens wel snel groeide. Ik heb een geboortefeestje gegeven voor mijn familie en mijn vrienden, waar Sterre en haar moeders als middelpunt schitterden. Wat was ik trots. Ik was vader, ik was gewoon écht vader!”

Afgeserveerd

“Het eerste jaar was ik elke week bij Moniet en Linda te vinden. Ik deed veel dingen met Sterre. We gingen soms ook een weekend met z'n allen weg. We konden het prima met elkaar vinden en er was een groot vertrouwen over en weer. Toen Moniet haar depressie te boven was, viel me op dat ze wat betreft Sterre wel erg beschermend was, bezitterig zelfs. Sterre had drie stellen grootouders, voor wie zij allemaal het eerste kleinkind was, en werd dus flink in de watten gelegd. Daar waren Moniet en Linda niet zo gelukkig mee. Het contact met de ouders van Linda werd verbroken en het bleek ook niet zo te boteren tussen Moniet en mijn ouders. Waarom? Ik begrijp het werkelijk niet. Zo mochten mijn ouders Sterre niet zomaar aanraken. Zelfs het maken van foto's moest worden besproken, daarvan zou Sterre maar overprikeld raken. Ik vond het overdreven en jammer, maar zag er ergens ook het mooie wel van in. Ik dacht dat dat het natuurlijke moederinstinct was, het zou vast bijtrekken. Helaas, dat gebeurde niet. Op een gegeven moment ging het zelfs zo ver dat als Sterre bij mij logeerde en de moeders opbelden en hoorden dat mijn ouders onverwacht op bezoek waren, ze in *no time* in paniek op mijn stoep stonden. Het waren de eerste smetjes, weet ik nu. Ondertussen was het document waarin we de voogdij zouden vastleggen nog steeds niet opgesteld. Ik bracht het geregeld ter sprake, maar het werd telkens op de lange baan geschoven. Dat zat me niet lekker, maar ik maakte er ook geen drama van. Het was een duidelijke voorwaarde geweest van alle partijen, dus dat kwam heus goed. Ook al werd ons contact steeds stroever. De ‘familieberaden’ die

André: van vaderwens tot wensvader.

« MIJN ROL WERD STEEDS MEER INGEPERKT, TOT IK TOTAAL OP WAS »

we om de zoveel tijd hielden, duurden steeds langer. Meestal waren Linda en ik aan het woord, maar als we er dan net uit waren, wilde Moniet alles weer anders. Ze kon niets wat Sterre aanging loslaten, heel vermoedend. Toch is er nog een kind gekomen. Eerlijk gezegd twijfelde ik toen al. Het was duidelijk dat het niet zo soepel liep en voor mezelf vond ik één kind ook wel genoeg, maar voor Sterre leek een broertje of een zusje me erg leuk. Ook zou het vast goed zijn als de focus dan niet meer alleen

met name Sterre geen goed deed. Ze ging zich ongemakkelijk en verlegen gedragen als mijn ouders daar op bezoek kwamen, waardoor de moeders zo iets hadden van: 'Zie je wel! En ik dacht: Dit gaat van kwaad tot erger. Ook de voogdijkwestie bleef spelen. Hoe meer ik daarop aandrong, hoe vervelender de sfeer werd. De moeders kwamen steeds weer met nieuwe eisen en gingen ook steeds verder. Bij een dergelijk contract zou ik bijvoorbeeld moeten ondertekenen dat ik in hun huis zou

ook van tevoren alles op papier moeten zetten!' Maar het gaat niet om regels. Het gaat om emotie. Het was dan simpeler voor mij geweest om de hele kwestie aan te vechten, maar je moet niet ten koste van alles om een kind willen vechten. Het is geen bezit. Als ouders is het je taak om te kijken wat een kind nodig heeft en elkaar de ruimte te gunnen. Maar de moeders en ik kwamen pal tegenover elkaar te staan. We hebben nog van alles geprobeerd, zijn onder meer bij een mediator geweest en hebben met wederzijdse advocaten afspraken gemaakt, maar we kwamen er niet uit. Mijn rol werd steeds meer ingeperkt, er kwamen steeds nieuwe voorwaarden bij. Tot ik op was. Totaal op. Voordat zij mij definitief buitenspel zouden zetten, heb ik me teruggetrokken. Want ik zag dat de kinderen er ook onder leden. Sterre begon hetzelfde gespannen gedrag te vertonen als toen mijn ouders langskwamen, gewoon doordat ze de onrust

André: "Nu doet het vaderschap alleen nog pijn."

André de Geus schreef *Na gebruik weggooien - van vaderwens tot wensvader, een homo donorvader vertelt*, €19,95 via pumbo.nl/boek/nagebruikweggoien. Omdat het om zijn persoonlijke beleving en visie gaat, heeft hij de moeders en zijn dochters andere namen gegeven. De namen in dit interview, behalve die van André zelf, zijn ook uit privacyoverwegingen gefingeerd.

voelde. Dat kon niet langer. Ik heb Sterre en Cato al twee jaar niet gezien. Hoe erg ook, het brengt voor mij, en naar ik hoop voor het gezin van mijn kinderen, rust. Maar ik heb mijn dochters absoluut niet afgeschreven. Ik hoop dat ze op een dag naar mij toe komen en mijn kant van het verhaal horen. Als ik ze weer ontmoet, zal ik ze laten weten en laten zien dat ze nooit uit mijn gedachten zijn geweest. Om de paar weken stuur ik Sterre en Cato een kaart. Die adresseer ik aan mezelf – van de moeders mag ik niets meer opsturen – en ik bewaar ze voor ze. Als ze jarig zijn zet ik kaarsjes in een gebakje, blaas die uit en leg dat met een gesproken berichtje vast op film. Ooit zullen ze zien hoeveel ik van ze hou. Tegenwoordig kunnen in situaties als de mijne drie of zelfs vier ouders een kind erkennen. Toch ben ik daar geen voorstander van. Twee kapiteins op een schip, dat is al moeilijk genoeg. Hoe moet dat met drie of zelfs vier? Is dat wel echt de beste en meest stabiele basis voor een kind? Er zijn succesverhalen, dat zeker. Maar met de ervaring die ik nu heb, zou ik nooit meer voor een dergelijke constructie kiezen. Omdat het niet de afspraken, maar de emoties zijn die bepalen of het uiteindelijk een succes wordt." ■

op haar zou liggen. Dus we gingen er opnieuw voor. Dit keer zou Linda moeder worden. Vanaf het moment dat zij zwanger was, zie ik een duidelijke kentering. Op mijn donkerste momenten denk ik: 'Zie je, toen was de buit binnen en hadden ze mij niet meer nodig. Meegaan naar de echo's was geen vanzelfsprekendheid meer en namen die ik bedacht werden direct afgeserveerd. Ik voelde me steeds minder welkom, ook toen Cato er eenmaal was. Als Sterre op de steeds zeldzamer voorkomende 'papadag' een feestje van een vriendinnetje had en daar – logisch – naartoe wilde, was er pas een maand later weer tijd voor mij. Als ik dan voorstelde dat ik alleen voor Cato zou komen, kon dat niet omdat dat 'zielig voor Sterre' zou zijn. Ik probeerde van alles om de situatie te verbeteren. Zo besloot ik dat mijn ouders en familie voorlopig maar weg moesten blijven. Dat deed veel pijn, maar ik zag dat de stress

gaan wonen als hen iets overkwam. Sowieso mocht ik nooit meer dan vijftien kilometer bij Moniets vader vandaan gaan wonen. Het centraal stellen van het contact met deze opa, na het verbreken van het contact met mijn ouders, voelde voor mij als pesterij. En zo ging het maar door. Alles wilden ze nu meteen al bepalen, zonder er simpelweg vertrouwen in te hebben dat ook ik het beste voor heb met onze dochters. Ik heb het idee dat exact hierin het hele probleem lag. Als vader voelde ik dezelfde onvoorwaardelijke liefde voor Sterre en Cato als zij. Ik vermoed dat hoe meer ik mijn best deed als vader, hoe groter zij mij als bedreiging zagen. Een emotie die ze ongetwijfeld niet hadden voorzien. Ik denk zeker niet dat de moeders van tevoren van plan waren om mij weg te duwen, al moet ik toegeven dat ik erg boos ben, het voelt alsof ik ben weggegooid. Mensen zeggen vaak: 'Je had

1/1

Blosh 1 via Daantje

4c